

[Oluf Pedersen.]

gået ombord i det. Derimod burde det have været en lækkerbidsken for det ærede medlem hr. Aksel Larsen, idet „Social-Demokraten“ fortæller, at systemet skal være praktiseret i Rusland endda i så stor udstrækning, at omsætningskatten udskrives med 1 190 rubler eller over 2 000 kr. pr. indbygger.

De tre partier var imidlertid meget glade for denne omsætningskat, og „Politiken“ var også glad. Bladet foreslår — det skal vist endda være i fuldt alvor — at sende hver indbygger 25 kr. som afladspenge, for at staten kan få adgang til at klæde folk af til skindet.

Det fremgår forøvrigt af bladets redaktionelle artikel, at bladets begrundelse for, at man skal gå over til denne omsætningskat, er, at man mener, at indkomstskattens muligheder nu er udtømt; retsforbundet ønsker imidlertid ikke en uudtømmelig skattekilde. Får vi den, er vi åbenbart solgt til staten.

Vi ønskede som sagt at blive fri for omsætningskatten. Vi ønskede også at blive fri for den bundne opsparing, for mere priskontrol og for strengere importregulering. Vi tror ikke på den slags. Det virker ofte stik imod hensigten.

Opgav man alt dette og tillige regeringens forslag om bortfald af 1½ portion løntillæg, så var vi, efter at vort forslag om grundskylden var afvist, også af det radikale venstre og socialdemokratiet, rede til at drøfte eller i hvert fald ikke hindre gennemførelse af følgende forslag, stillet fra anden side:

For det første en midlertidig kornordning, som skulle modvirke den værdistigning af landbrugsjorden, der finder sted. Den højtærede landbrugsminister, der ifølge sin tale har den efter min mening noget besynderlige idé, at han er repræsentant for et bestemt erhverv — jeg troede ikke, det gjaldt for en minister —, foreslog i ydmyghed, i den ydmyghed, der er ham egen, en kornpris på 50 kr. pr. td. brødkorn. Ministeren talte om offervilje, men ærlig talt, jeg tror ikke, der er megen offervilje i den nye hudeordning; jeg ved ikke, hvad den går ud på, men jeg nærer stærk tvivl om den.

Efter hvad der er oplyst overfor mig, ligger den kornpris, der blev noteret i Canada i går, 10 kr. lavere ved levering pr. oktober i år

end ved levering nu. Når man dertil føjer, at fragten, som var ca. 5 kr. pr. td. korn for et år siden, og som nu er 17 kr., eventuelt også bliver lavere, er det et stort spørgsmål, om kornpriserne uden nogen kornordning ville blive højere end de, der er foreslået af den højtærede minister. Det skal ikke overraske mig, om de blev lavere.

Vi stiller os på samme måde overfor forslaget om aftaler med rederne om lavere fragter, og her vil jeg gerne tilføje, at både den høje kornpris og de høje fragter utvivlsomt i høj grad er et resultat af Koreakrigen, og hvis denne krig, hvad vi håber og vel har grund til at tro, ophører i løbet af kort tid, falder hele denne baggrund jo væk.

Vi var også rede til at drøfte regeringens forslag om et velstandspristal under forudsætning af, at det skulle give udsving både til den ene og den anden side, og at det blev accepteret af organisationerne.

Endelig afviste vi heller ikke, at man drøftede de konservatives forslag om en mindre revaluering, udfra den betragtning, at devalueringen endnu ikke var slået igennem.

Det, jeg her har talt om, var altså de andre partiers forslag, som vi ville drøfte og i hvert fald ikke hindre, forudsat at man opgav omsætningskat, bunden opsparing, øget priskontrol, stærkere importregulering og tanken om at bryde aftalerne om pristalsregulering. Man kan så spørge: Når det var de andres forslag, hvorfor så nævne det? Ja, det skyldes magtfordelingen her i tinget. Det er jo således, at hvis vi ikke modsætter os et forslag, så har regeringen og de radikale flertal her i tinget. Regeringen vil derfor, hvis vi står som her antydet, ikke være tvunget til at bøje sig for et socialdemokratisk diktat.

Men jeg vil tilføje, at vore krav jo ikke er opfyldt ved de af regeringen nu fremsatte lovforslag. Det er vanskeligt at se et formål med disse, hvis det da ikke blot er sådan, at de er fremsat for at aflede opmærksomheden fra de positive forslag, som vi stillede, og som var både mere enkle og mere virksomhedsfulde end regeringens, idet de byggede på besparelser i stedet for på nye skatter.

Det, vi foreslog og positivt gik ind for, var for det første gennemførelse af regeringens forslag om andre afskrivningsregler end de nuværende, der jo er et led i den planøkonomiske politik. Jeg ved ikke, om